

Jesse Andrews

AZ ÁLMOKON TÚL

Dream
válogatás

Egy - a miénkhez nagyon-nagyon hasonló - alternatív világban az emberek magassága egyenesen arányos vagyonuk nagyságával. A legeslegszegényebbek olyan kicsik, mint egy patkány, ugyanakkor a milliárdosok magassága a felhőkarcolókéval vetekszik.

Warner és nővére, Prayer nincstelen nyomorban élnek, tehát egészen aprók. Ez a méret nemcsak megalázó, hanem rengeteg veszélyt is rejteget: a testvéreknek éjjel-nappal olyan rettenetes és fenyegető veszedelmekkel kell szembenézniük, amelyeket a gazdagok elképzelni sem tudnak, kezdve attól, hogy egy kóbor macska bármikor szétmarcangolhatja őket, egészen odáig, hogy az is előfordulhat: valaki eltapossa az otthonukat. Számukra nem készítenek apró kocsikat vagy telefonokat. Sőt, még iskolákat és kórházakat sem építenek nekik, mert a szakképzett orvosok, tanárok be sem férnének az apró épületekbe. Warner és Prayer tudják, hogy egyetlen reményük az, hogyha valahogy felnagyíttatják magukat. De hogyan maradhat két aprószegény életben egy világban, ahol minden összeesküdött ellenük?

Jesse Andrews

Pittsburghben született és nőtt fel. Iskoláit a Schenley High Schoolban és a Harvard Egyetemen végezte. A New York Times bestsellerlistáján szereplő könyv, az *Én, Earl és a csaj*, aki meg fog halni szerzője. Emellett ő írta a kötetből készült játékfilm forgatókönyvét is, amely a 2015-ös Sundance Filmfesztiválon elnyerte a zsűri nagydíját és a közönségdíjat is. Jesse Andrews mostanában az idejét regények és forgatókönyvek írásával tölti. Jelenleg Bostonban él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jesseandrews.com

www.facebook.com/DreamValogatás

„A főhős, Warner egyedi, jellegzetes hangvétele és nyelvezete arra készíti az olvasóit, hogy a legeslegapróbb részletre is odafigyeljenek. Ragyogó, kegyetlen, mulatságos és lebilincselő kalandok egy, a miénket tökéletesen tükröző, kíméletlen világban.”

Kirkus Reviews

„Egy éles és csípős társadalomkritika a javából. A végtelenségig elemezhető, tárgyalható, ezért minden középiskolai könyvtár listáján ott a helye.”

School Library Journal

„Lehet, hogy Warner aprócska, de a szíve hatalmas, és ez a szív, valamint Warner kegyetlenül őszinte narrációja lehengerlően hajtja a végkifejlet felé ezt a maróan gúnyos történetet.”

Publishers Weekly

„Ez a mű gúnyos fricskát ad napjaink gazdasági és politikai légkörének. A szupernagy szupergazdagok abszurd életmódját parodizálja, és ezt állítja szembe a nincstelenek, az aprók, az ultraszegények életével.”

VOYA

„A regény pörgős cselekménnyel és eleven humorral dúsítja az amúgy is gazdag szövegegyeséget. A kiváló elbeszélés számtalan kitalált szava és a főszereplő fiú írástudatlanságát tükröző helyesírása, és a különleges tudatfolyam-technika rögtön magával ragadja az olvasót.”

Amazon

Dream
válogatás

Jesse Andrews

AZ ÁLMOKON TÜL

— részlet —

Dream
válogatás

ÉLNIVAGYHALNI

Az aprószegény sors nemvalamijó.

Persze, persze, azt hiszed, semmi újat nem mondtam, de azért hallgass csak meg!

Érdekelne, hogy nevetni fogsz-e! Egy középgazdag srác rálépett a házunkra, és halálra taposta apámat. Még ugyanabban az évben, a szeméttelenen, anyámat megtámadta egy macska, és eltörte a gerincét. Na jó. Ennyi. Jót kacagtál? Ugye, hogy nem! Jobb is, éspersze kösz, hogy nem röhögsz, már bocs, hogy nem vagyok Humor Őrnagy. De én valahogy nem látom a dolog rettentő vicces oldalát. Másoknak viszont egykicsit nevetséges. Leginkább azoknak, akik elég nagyok ahhoz, hogy ne fenyegetésük őket az aprószegények körében klasszikusnak számító rettenetek; az eltaposás, agyonnyomás, macskatámadás, csatornába fulladás, vagy a halálos sárbamerülés.

Na, mi aztán annyira aprószegények voltunk, amennyire csak lehet, egyenlőek a középmező egytizedével, nagyjából akkorák, mint egy patkány. Szívesebben mondjuk, hogy mint egy mókus, mert a mókus valamivel nagyobb, éspersze kevésbé undorító. De hát a mókusok inkább egynyolcadosok, mi meg egytizedesek vagyunk, ami pontosan az átlagos patkány nagyságával egyenlő. Lossy Indica parti fekvésű fővárosában él-

tünk, a dokkok közelében húzódó egyik kis sikátorban. A házunk tejesrekeszekből összekötözött, egyszintes kis kocka volt, a tetejét meg oldalát kilapított bádogdobozokból raktuk össze, esténként a tűzhely füstje marta a tüdönket, a bőrünket meg bepácolta.

Naszóval jött ez a középgazdag kissrác, úgyhívtákhogy Jasper, úgy nagyjából duplanagynak néztem, szóval legalább hússzor magasabb volt, mint mi, de lehet, hogy huszonkétszer. A Láto-gassunk El A Középdokkokhoz című osztálykiránduláson vett részt, és a szerencsétlent a még nála is nagyobb középgazdag osztálytársai taszigálták. Végül bekergették a mi sikátorunkba, löktek rajta még egyet, a srác elvesztette az egyensúlyát, és az egyik lábával egyenesen a tetőnkre lépett, a műanyagrekesz váz beszakadt, apámat meg halálra taposta, igaz, apa nem egyből rögtön halt meg. A szilánkosra hasadt műanyag felnyársalta, én sikítva próbáltam elállítani a sebből feltörő vért, apa meg kimeredt szemmel nézett, és még szólt volna pár szót. Éspersze a tüdeje is összetört, úgyhogy képtelen volt kipréselni magából a levegőt, hogy beszélni tudjon, aztánmár meg is halt.

A kissrác, Jasper, kétségtelenül nyomorultul érezte magát. És az őt zargató srácok is. Vagyishogy a zargatók igengyorsan eltűntek, valamit mormolva, mormogva az orruk alatt, morcosan és szégyenkezve elsunnyogtak. Jasper még egy darabig ott sírdögált nekünk, de aztán hirtelen ő is elfutott, mintha ráébredt volna, hogy: *Hé, most jövök rá, nekem sem kell itt maradnom, micsodamegkönnyebbülés!*

Előfordul, hogy az ilyen véletlen halálokozások esetén a középnagyokat vagy mégnagyobbakat olyan büntudat fogja el, hogy némi manmont fizetnek a családnak, egyfajta Nahát Akkor Most Már Nem Is Kell Annyira Rosszul Éreznem Magam-féle manmont. Nadenekünk nem volt ilyen szerencsénk, mert amikor Álomban megtaláltuk Jasper szüleit, akkor megmondták, hogy egy fillért sem fizetnek, mert hiszen ugyan már, tényleg az ő kicsi Jasperjük tehet arról, hogy néhány durvásko-

dó kölyök meglökte, és a házunkra lépett? – hát csak nézzünk rá szegényre, még mindig remeg, szepeg, súlyos trauma érte, sőt, hajólbegondolunk, akkor ő maga az áldozat itt!

Gondoltam, mi lenne, ha megkérdezném: nem lehet, hogy Jasper akkora egy rakás szerencsétlenség, hogy meg is érdemelte a szívatást, ami miatt aztán rálépett a házunkra, így a dolog mégiscsak az ő hibája, de ez talán mégsem volt így igaz, és különbensem lehetett volna megegetni a szüleivel.

Úgyhogy a következő éjjel megint elmentünk Álomba, és felkutattuk a szívató kölykök szüleit, depersze pőfögtek, méltatlankodtak, és úgy vélték teljesen elment az eszünk, ha azt képzeljük, hogy ezért manmont kapunk, hiszen őszinterészvét, megminden, na de a mi gyerekünk lépett bele a tetőbe, és taposta agyon apátokat, és tényleg komolyan gondoljátok, hogy helyénvaló lenne lemondanunk akár egy egészen kevés manmonról is, és zsugorodni egyet emiatt? – és hát persze nektek is megvan a saját véleményetek, de ha csak nem akartok baleseti bírósági ügyvédet fogadni, ami kidobott manmon lenne, akkor ne is keressetek minket többé, depersze egyértelműen mélységes őszinterészvétünk.

Így aztán nem csak, hogy nem kaptunk egy árva manmont sem, és aprósággyenyek maradtunk, ésráadásul apánk is odalett, még a házunk is romhalmazként végezte, ezért anya, a nővérem, Prayer, meg én feljebb költöztünk a parton, az aprósággyenyek egyik zsúfolt parkjába, a Zusa partórségének adományként átadott, vagy elhagyott őrházába, ahol főleg tönkrement, otthontalanná vált családok és árvák éltek, próbáltak egymásra vigyázni, meg arra, hogy ne rabolják ki, a víz ne öntse el, a patkányok meg ne támadják meg őket.

Még ugyanabban az eszement évben, anya egyik éjjel a személerakó körül ügyködött, rongyot, drótot, valamennyire használható széndarabokat, füttőolajt keresgélt, amikor egy elvadult cirmos követni kezdte, erre anyánk beleugrott egy gumiabroncs

belsejébe, a macska meg felkuporodott az abroncs szélére, és az egyik mellső mancsával elkezdett benyúlkálni az abroncsba, már ahogy a macskák szoktak, mancs, mancs, mancsolt, kotorászott, és egy párszor sikerült anya fejére meg hátára csapnia, és karmos tappancsával felhasogatta az arcát, meg ide-oda lökdöste, és a gerincébe akaszzkodott, el is törte, akkor aztán anya már nem mozdult többet, a macska meg elunta magát, és otthagya.

Az orvos azt mondta Prayernek meg nekem, hogy anya gerincének csak még többet árthatott, ahogy utána igyekeztünk kihúzni az abroncsból, persze megkérdeztük, najódoki, de mi mást tehattünk volna, erre elismerte, hogy naigen, nyilván nem volt semmilyen felszerelésünk az ilyesmihez. Szó sincs róla, hogy a mi méretünkhöz is lenne mentőkocsi, hordágy, tolószék meg ilyenek. Egyedül azt tehattük, hogy kikötöttük anyát az abroncsból, ráemeltük egy rongydarabra, megfogtuk a két végén, és vagy öt órán át cipeltük, mire elértük a legközelebbi kórházat, ahol tudtuk, hogy aprószegény-rendelő is van, az orvosok meg megtették, amit tudtak. De még a legkisebb orvos is legalább tízszernagyobb volt, mint a mi szegény anyánk, és ha az ember körülbelül akkora, mint az orvosa keze, akkor nem fogják ügyesen rendbehozni.

Szóval, a dokik nem tudták megműteni anya gerincét, és igaz, a lábát nem vágták le, de járni sem tudott többé, ráadásul egyik szemére megvakult, agyonhasgatott arcát meg nagy lazán olyan vaskos öltésekkel stoppolták be, mint egy aprószegény kisujja. A nővér megsajnálta minket, és a kislánya babaházából adott nekünk egy széket, hogy csináljunk belőle tolókoszit. Anya nem egészen fért bele, demindeggy, kénytelenek voltunk használni. Vagy a szék, vagy cipelhetjük mindenhová a függőágszerű rongyban.

Apa meghalt, anya munkaképtelen lett, Prayer tizenöt éves volt, én tizenhárom, sok más asszonnyal és gyerekekkel éltünk együtt, a napunk nagyjából azzal telt, hogy hangyákra vadásztunk, megpirítottuk őket, és pirított hangyát árultunk a többi

aprószegénynek, és az utolsó vasunkat is elraborták tőlünk, valahányszor megpróbáltuk bankba tenni a manmonunkat. Kegyetlen élet volt.

– Prayer, Warner – mondta anya. – Mennyei Szent Királyunk nagysbölcs, és vigyáz ránk, de lassan itt lesz az ideje, hogy ti is kitaláljatok valamit.

De bennem akkora harag dült, hogy semmilyen jó ötlet nem jutott az eszembe. Ami jött, az mind arról szólt, hogy valahogy erős leszek. Mondjuk, hogy állandó tréninggel, akrobatikus gyakorlatokkal szuperedzett leszek, meg valami kést vagy kardot, valamiféle fegyvert is fabrikálok, amit magamnál hordhatok, és lényegében testőrfele leszek, aki a többi aprószegényt elkíséri a bankba, és cserébe százalékot kap. Vagy ha nem, akkor beállok valamelyik bandába, ami folyton a bank körül lóg, az emberek nyomába szegődik, és ha nincs testőrük, akkor kifosztja őket. De anyának és Prayernek egyik ilyen tervem se tetszett.

– Szó sem lehet róla, ilyesmit nem engedek! – mondta anya.

– Warner, ezek az ostoba tervek megszorítják és feldühítik a mi Mennyei Szent Királyunkat.

– Az én ötleteim valójában igenis jók – mondtam erre én.

– Tesóm, tiszta hülyeség mind, azt is megmondom, miért – szólalt Prayer. – A te elképzeléseidben minden az izomerőn meg a fegyvereken múlik, v-agy-is a gondolkodni lusta agyad így biztat: *Engem ebből hagyj ki, dolgoztasd inkább az izmaidat, használj fegyvert!* Ez az éppen hogy nagyonis lusta agy rettentő flúgos ötleteinek tévedhetetlen ismertetőjele.

– Dehogysis! Te vagy a flúgos – szálltam vele vitába –, mert idenézz, mire jutott az én nagyonis okos eszem! Feltette a kérdést, hogy ugyan vajon miben a legügyesebb Warner, milyen eszközei vannak, és hát hmmm... itt vannak ezek a jó kis izmok meg a gyorsasága, a kézitusához való tehetségét nemisemlítve.

– Tejóég, neked aztán van még mit palléroznod azon az agyon! – aggodalmaskodott Prayer.

– És jó lesz, ha a mi Mennyei Szent Királyunkra is többet gondolsz – tette hozzá anya.

Mindeközben Prayer terve sem épült nagyban az észre, sőt, amiaztilleti, a mi Mennyei Szent Királyunkra se.

Ehelyett a Prayer-korú, bájos aprószegény lányok meglehetősen elemi és mindennapos terve az volt, konkrétan, hogy találni kell egy kedves, eszes, istenhívő középgazdag pasit, legvalószínűbb, hogy Álomban, és ha eléggé beleesik Prayerbe, akkor beleegyezik, hogy elveszi, a saját manmonját hozzácsapja a miénkhez, zsugorodik valamelyest, minket meg kicsit felnagyít, és mind egyformán legalábbis középszegények leszünk, minimum elérjük egy átlagos kutya nagyságát.

– Na, és az hogy van, hogy az én eszement tervem az marhaság, Prayer eszement terve meg nem? – kérdeztem erre én.

– Ez nem is igazán az én ötletem – felelte Prayer.

– Dehogynem – mondta anya.

– Aha! Hát jó – mondta erre Prayer.

– A mi közös ötletünk – vallotta be anya.

– Már mondtam, hogy jó! – üvöltötte Prayer.

– Nincs más teendőnk, mint találni egy középgazdag pasit, akinek Prayer pofija kedvesebb lesz, mint a saját szép, kényelmes élete – állapítottam meg én.

De anya meg Prayer ezt elengedte a füle mellett.

– Még az is lehet, hogy a pasi már ott vár ránk Álomban, mi lenne, ha mennék, és megkeresném? – javasoltam, de erről sem vettek tudomást.

De én akkor is folytattam:

– Majd kiütöm magam, körberekedek Álomban, és rikancskodok, hogy: ide mindenki, itt kapható a nővérem, eladó nővér, tizenötéves, az átlagosnálcsinosabb pofi, kibírhatatlan, és eladó a legalacsonyabb áron, ha cserébe a vevő hajlandó több

fokozatot is zsugorodni, mert manmonját nem csak vele, hanem az anyjával és az öcsikéjével is meg kellene osztania.

Ekkor már Prayer közbeszólt, hogy aznemegeészen úgy lesz, Warner, mert veled nem közösködünk, téged nem nagyítunk fel, és ha velünk akarsz lakni, akkor azt csak úgy lehet, hogy kalitkába zárunk, mint egy kanárit, és a kalitkát a középházunk falára akasztjuk egy szögre, aztán anya rávette Prayert, hogy azt mondja, csak hülyéskedett, de én tudtam, jóeséllyel nemviccelt.

ÁLOM

Minél aprószegényebb az ember, nyilvánvaló, hogy annál inkább imádja Álomot. Álomban te magad és mindenki más pontosan közepméretű, és senkit sem támadnak meg, fosztanak ki, vagy gyilkolnak meg, és autót vezethetsz, telefonálhatsz, lövöldözhetsz, és minden olyasmit használhatsz, amit Élnivagyhalniban sosem készítenek elég apró méretben ahhoz, hogy te is kézbe vehesd.

Sőtmitöbb, Álom elmondhatatlanul jobb világ, mint Élnivagyhalni, és sok aprószegény annyira szereti, hogy a végén ebbe pusztul bele. Elmondom, hogyan. Az aprószegény eldönti, hogy minden percét alva, álmodva akarja tölteni, de annak is meg van a határa, hogy altatók vagy egyéb szerek nélkül mennyit alhat egy ember. Úgyhogy lazulnak, hülyülnek, sörrel, fűvel kiütik magukat, aztán már semmivel sem törődnek, és igen hamar valami veszélyes helyen hajtják álmra a fejüket, mondjuk egy kanális partján vagy egy parkolóban, és egy busz kilapítja őket, a csatornába fulladnak, egy kígyó vagy ölyv elkapja őket, kinn a sivatagban akár egy megfelelőennagy pók is végezhet velük.

Álomban nem árt kicsit bizalmatlannak lenni, ugyanis bárki bármit beleálmodhat az ember fejébe. Igaz, azt mégsem mond-

hatjuk, hogy bárki, sőt leggyakrabban senki, mert a legtöbben nem álmodnak valami jól. Szóval, ha az ember ügyes, akkor általában ő maga álmodhat bele mások fejébe.

És ha az ember valami kellemeset akar beletenni mások álmaiba, szépséggel teli képzeteket mondjuk, akkor az nagyon jó érzés, egyenesen felemelő. Sőtmitöbb, úgy vélem, Álomban ez a legjobb, márha az embernek megvan hozzá a tehetsége meg az ereje, hogy vadul szépséges dolgokat mutasson másoknak, olyasmit, amit még sosem láttak, és akkor mindenki azt mondja, te szentég, ugyan, ki szőtte ezt a szépségtelt álomvilágot!

Mondjukpéldául az ember a felhőkből szép tavat vagy egy fogsorból hegyvonulatot álmodik. Vagy a földből fodrozódó, habzó, bugyogva felemelkedő vízfákat emel, gyümölcsöst növeszt, vaskos törzsű, tajtékzóan szerteágazó fákat. Teremthet tangóharmónika-palotákat, bálnabuszokat, négykerék-meghajtású, hangyáktól csillogó hangyavonásokat, amelyek tekergő indautakon nyüzsögnek fel meg le. Egy tűzhelynek élő hátsólábat, a napnak meg kiskutyafület növeszthet. Villódzó halrajokból álló szoknyát ölthet magára, vagy berendezhet egy szobát egy nagymacska szívében. Egy egész kertvárosi negyedet beburkolhat a tengerrel, és aztán a háztetőkről ugorhat fejest a vízbe, leleshet a tenger fenekére, és lám máris csillagokkal ékesített éjszakai eget lát.

Amikor úgy általában az emberről beszélék, akkor leginkább magamra gondolok, nagyjából már csak én vagyok az egyetlen álmodó, aki még tényleg játssza a Változtass Át Valamit Valami Teljesen Mássá játékot, de lehet, hogy neked is megy ez.

Naszóval, ez mind szép és jó, ha az ember ilyesmit akar betelepíteni az álomzónáján átutazók fejébe. De ha szomorú, haragos, elkeseredett vagy dühös, akkor mindenféle csapdát és földalatti börtönt is képes teremteni. A világ bőre alatt égnélküli, sötét útvesztőként kanyargó undorbirodalmakat és trutyizónákat. Zsongva parázsló port, bűzös méregharmatot, undok napocskáktól eldugult eget. Álfényt, tompát és üreset, hogy az

ember szíve aszottá válik tőle. Szobákat, amelyek megolvadt zacskó módjára omlanak az emberre, fegyvereket, amelyek kínoznak, de meg nem ölnek, zugokat, ahonnan a menekülés csak mégrosszabb helyre visz.

Ilyet is tud az ember, ha szomorú, dühös, és ha a középgazdagokat rémálomba akarja csalogatni. De hát tudod, ha a dolog működik is, és páran közülük rosszat álmodnak egy éjjel, akkor sincs semmi. Nem fáj nekik, mert Álomban nem érhet igazi baj. Reggelre pedig a rémálomba csalt középgazdag felébred Élnivagyhalniban, tele újfajta ötletekkel, hogy miféle borzalmakat követhet el – amikhez meg is van a megfelelő mérete – a mi világunkban, ahol viszont igazi fájdalom érhet, elvérezhetünk, éhezhetünk, meghalhatunk, és ahol a mi saját becses agyunk is lakozik.

Indulás előtt pár éjjel Prayer elkapott rémcatorna-építés közben, ezt akkoriban elég gyakran műveltem.

– Warner, hagyj fel ezzel a szánalmas marhasággal! – mondta. – Csinálj inkább valami szép álmozónát!

– Ahhoz túl dühös vagyok – mondtam, és egy puhány balfácánokból álló, csevegő csapat kellős közepébe beleálmodtam egy raj repülő pókot, ettől persze halálra váltak.

– Undorító – mondta Prayer. – Hagyd abba!

– Nem! – mondtam erre én, és egész ciklonná gerjesztettem a vergődő, köpködő pókok seregét, és még valamennyire vicces is volt nézni, ahogy a balfékek összevissza tülekedtek, megpróbálták kiálmodni magukból a pókokat, de nem tudták, naazati-bajotok tökfejek.

– Na jó, idehallgass! – mondta Prayer. – Nehogy elszállj magadtól! De az igaz, hogyha akarod, tiszta durva álmokra vagy képes, szuper mind.

– Ezzel nem vitatkozom – helyeseltem.

– Jó, most fogd be, és figyelj! – mondta Prayer. – Azt akarom mondani, hogy a legtöbben alig tudunk bármit is kihozni magunkból, és mást se teszünk, mint ide-oda botorkálunk má-

sok ködös, befejezetlen, kósza észmenései között. Úgyhogy ne légy már ilyen pöcs, lécci! Gondolj ránk, többiekre is, álmodj nekünk szép álmképeket, rendi? Ha alszom, lazítani akarok.

Erre aztán a pókokat megnyugtató, üvegszerűen csillogó medúzákka álmodtam, ezek meg szelíden, cseppfolyósan lebegtek a légben. De ha az ember szomorú vagy dühös, akkor nagyon nehéz szépet álmodni, és nem megmérgezni a széppel való próbálkozást. Úgyhogy a medúzák üvegyöngyszerű füzerei időrőlidőre, csak úgy mellékesen, egyik-másik balfék nyaka meg karja köré tekeredtek, és egy kicsit megfojtogatták.

Minél nagygazdagabb valaki, általában annál kevésbé érzi jól magát Álomban. Mert ha nagygazdag vagy, Élnivagyhalniban teljesen az aprószegények felett állsz, Álomban viszont egyik-másik aprószegény esetleg jobban álmodik, mint te. Ráadásul, úgy általában sem tudod teljesen elkerülni, hogy szóbaállj a szegényekkel, vagy hogy hallj valamit a szenvedéseikről, és emlékezz arra, hogy hé, ha kicsit kisebbnek születesz, akkor az életed közelszem lenne olyan jó, éspersze a büntudat sem kerülhető el, amiatt hogy időnként összetöröd a házaikat, rájuk szórod a szemetet, vagy megöled őket.

Viszont a gazdagok általában nem emlékeznek az álmaikra, úgyhogy a szomorú vagy rossz álmok nem is zavarják őket annyira, mint amennyire kellene.

Előfordul, hogy én is csak hagyom magam úgy botorkálni és sodródni Álomban, mint a többiek, ilyenkor alaposan megfigyelem mások álmait, és a legtöbb esetben azt látom, amiről Prayer beszélt. Senkinek sem voltak olyan ütős álmai, mint nekem. Na jó, előfordult, hogy néha láttam valami újat, és az ötletet, ilyesmit adott, azt meg később továbbfejlesztettem, vagy valami... De a legtöbbször csak gyomos, kiszáradt álmzónákban jártam, ahonnan semmi szép nem hajtott ki.

Igaz egyszer találtam valakit, aki ugyanolyan jó volt, mint én, sőt, ha már hasonlítani akarunk, akkor talán jobb is. Egy

kis parkos erdő felett jártam, és épp elkapott az a nyugtalanító érzés, hogy nem vagyok egyedül, amikor a fák csúcsai egész felhőnyi magpihét szusszantottak rám. És a pihés magvak virágokká csillantak, a virágok madarakká rügyeztek, a madarak ezerajtós, lebegő házzá váltak, és én halk zümmögést hallottam, de nemcsak a fülemmel ám, hanem az egész testemben éreztem a rezgést, mint egy távoli, hatalmas valami morajlását.

Kinyitottam az egyik ajtót, és belezuhatnam az égbe, mert az ajtón át az olvasztott mézet idéző hang ömlött ki. Egy hang, amelyben legalább húsz szédítő, nehéz íz keveredett, és amely hangjegyek hangjegyeiből álló hangjegyekkel teli dalt énekelt. Egy darabig meg sem tudtam moccanni. Amikor végre meg tudtam mozdulni, kinyitottam egy másik ajtót, amelyen keresztül egy másik hang csusszant ki, és ez önmagából alkotott libegő szalagokkal vontá be az előző hangot. És megint megdermedtem, egészen addig, amíg újra mozdulni tudtam, és egyik ajtót a másik után nyitogattam, és a hangok egymásba fonódtak, minden irányban zúdultak és áramlottak, befelé, kifelé, előre, hátra, időben is ki meg be, és a dal hatalmassá lett, körbevett, megfürösztt, a bőröm cseppfolyóssá vált, a csontjaim izzani kezdtek.

Zokogtam a boldogságtól, és szomorú fájdalom töltött el. Szomorú voltam, mert tudtam, hogy ezt talán csak most az egyszer hallom, és aztán már sohatöbbé. És a dal olyannyira messze meghaladja az én bármelyik álmomat, hogy emlékezni is képtelen lennék rá.

Tudtam, hogy soha se fogom újra hallani ezt a dalt, hacsak a magvirág-madárház nem dalolja el nekem, hát ezért fájtam olyan nagyon, hogy minden egyes zeneforrás és szépséglomb a szívemet marokra szorító ököllé vált.

Bedugtam a fejem az egyik ajtón, benéztem, és egy velem egykorú lány láttam – a szeme lehunyva.

Megpróbáltam bepréselni magam a házba, de nemvoltszerencsém, a levegő behálózott. A lány kinyitotta a szemét, és elmosolyodott.

– Ööö – mondtam. – Hátszóval, szia! Warner vagyok. Téged hogy hívnak?

De a lány csak a fejét rázta.

– Semmi gond, nem kell megmondanod – mondtam én. – De idefigyeljcsak, kitaláltam valamit, valamit, amit neked csinálnék, gyere ki, és engedd meg, hogy megcsináljam azt a valamit, jó?

A lány megint megrázta a fejét.

– Ó, de igazán, kérlek! – mondtam. – Szerintem nem tudod, miről beszélek. Tökjő vagyok ebben, szuperjót csinállok, meglátod!

– Itt az ideje, hogy felkeljek, és iskolába készülődjek – szólalt meg végre mély, halk, árnyalt hangon, és ezzel teljesen kiütött, az iskola emlegetéséből kiderült, hogy a lány középgazdag, és ettől csak méginkább belémhasított a fájdalom, amikor az egész kép szertefoszlott, eltűnt, én meg – könnyek nyomaival ostoba kis aprószegény képemen – felébredtem.

ÉLNIVAGYHALNI

De aztán nem nagyon volt időm a lány miatt keseregni se nappal, se éjjel, mert eljött az ideje, hogy megvalósítsuk Prayer nyamvadt tervét.

Prayer helyes volt, ez igaz. Nagy özikeszeme és széles, élénk-vörös ajka pontosan olyan, ami a férfiak általános véleménye szerint bájos. Ráadásul rubin-borvörös bőrszíne is éppen az az árnyalat, amit azok a férfiak, akik csípiak a rubinvörös bőrt, különösen kedvelnek. Ellene szólt viszont, hogy keskeny, bab-szemformájú feje volt, és túlságosan hosszú, nagy, lapátszerű, göbösbütykös kézben végződő karja. A lába ugyan hosszú, és ezt szeretik a pasik, viszont óriási a tappancsa, amit meg már nem annyira bírnak. A haja rendkívül finomszálú, vagyis irtó vékony és gyenge, nem is volt valami sok, és ha az ember közelebről megnézte, akkor látta, hogy átüt alatta fura, rózsaszín fejbőre. Szóval, azt akarom mondani, hogy bájos volt, de nem valami lehengetlő szépség, de az is lehet, hogy azért gondolom így, mert az öccse vagyok, és tényleg előfordulhat, hogy vannak hapsik, akiket kifejezetten gyönyörködtet a kölyökpatkány-rózsaszín fejbőr... ki tudja.

Ahhoz viszont mindenképpen elég csinos volt, hogy a helyi bandák és galerik megpróbálják elkapni, és erőszakkal bevonni valami tömeges kettyintésbe valahol a szemétdombok környékén, és valahányszor kilépett az őrházból, ragaszkodott hozzá, hogy testőrködjek mellette, sőt, ha lehet, még más fiúk is kíséressék.

Általában én meg Usher csináltuk ezt. Usher népkerti-árva, szürkebőrű, kancsal, és egy évvel ugyan idősebb, mint én, de kisebb, elképesztő egy vakarcs, és még valami kis bénaság-szerűsége is van. Verekedéskor persze teljesen használhatatlan. Delegalább jó hangosan tud visítani, és hát az is lehet, ha valaki messziről csak azt látja, hogy ott megy két fiú egy lánnyal, akkor azt már nem veszi észre, hogy a két fiú aránylag fiatal, vagy hogy az egyik csak egy vakarcs, és úgy dönt inkább, hogy nem kezdi el kergetni őket, és különbenis Usher teljesen bele volt zúgva a nővérembe, úgyhogy miért is ne hagynám testőrködni.

Az a lényeg, hogy Prayernek középgazdag pasikkal kellett volna valahogy találkoznia, és nemcsak Álomban, hanem a valóságoséletben is. Na, de hol van erre a legjobb esély?

– Bevásárlóközpontokban – mondtam én.

– Dehogyan – mondta Prayer. – Oda csak a középszegények járnak.

– Irodaközpontokban – mondtam erre én.

– Ott a pasik már vagy nők vagy túl öregek – panaszkolta Prayer.

– De szerintem neked öreg hapsi kell – mondom én. – Az öreg főszerke magányosak, reményvesztettek, holnap akár el is patkolhatnak. Maga a tökély.

– Az az érzésem, te nem azon töröd a fejed, hogy Vajon Prayer Hogyan Találhatna Rá Igaz Lelkitársára – mondta erre Prayer.

– Lelkitársad már van – mutattam rá. – Ott van neked Usher.

– Fúj! – mondta Prayer. – Fogd be!

– Usher most is rád gondol vagy sírdogál, vagy a parton belekettyint valami homokba fúrt lyukba – mondtam erre én.

– Warner, itt az ideje, hogy elhallgass – parancsolt rám anya.
– Majd én megmondom, hol talál Prayer férjet magának. A jogi egyetemen.

– Óbasszus! – mondtam erre én.

Hozzánk legközelebb úgy harminc kilométerre volt jogi egyetem, Lossy Indica túloldalán, San Dremo kertvárosában.

– Mi lenne, ha közgázt keresnénk? – kérdezte Prayer.

– Jogi egyetem kell – parancsolt ránk anya.

– De a közgázon a fiúk megtanulják, hogy kell üzletet kötni, adni-venni, egy kis garázból hatalmas céget varázsolni, hogy lehet ötletekből, szavakból és önbizalomból manmونت meg hatalmat szerezni, egész izgalmas is lehet – álmodozott Prayer.

– A jogi egyetemről a fiúk bankokba meg kormányhivatalokba kerülnek – mondta anya. – Az a legbiztosabb, és a legbiztosabbat elérni a legfontosabb, nekedpedig most a legfontosabbra kell figyelned. Prayer, vedd tudomásul, hogy jogi egyetemre mész! Warner, te meg elkíséred Prayert, a testőre leszel, és ha minden más módon is segítenéd, az csak még jobb lenne. Én meg az egyháznak szánom az életem.

– Nem, nem és nem! Szó sem lehet róla! – mondtam erre én, számos okból kifolyólag. Nem akartam segédkezni az idióta Prayer undorító küldetésében, hogy életreszóló kettypartnernek adja el magát, és nem akartam egy ismeretlen, új helyre sem menni, ami tele lesz nálam okosabb középgazdagokkal, és aztán sem akartam, hogy anyám tiszennyhatágyas szobában éljen mindenféle szedett-vedett népséggel, valami ócska templom beázott tetejű aprószegény-menhelyén.

De anyám még nálam is makacsabb, meg Prayernél is makacsabb, és elszántságával egyszerűen letarolt. Úgyhogy pár veszedéssel töltött nap után elgurítottuk a Mennyei Szent Király középtemplomába, ott elbúcsúztunk egymástól, és ő még akkor sem sírt, amikor mi elbőgtük magunkat.

A Férjet Keresünk Prayernek hadművelet első fázisa azvolt, hogy egyáltalán nekivágjunk az útnak. Tizenkilenc man-

monunk volt, ezt egy erszény mélyén, összehajtogatva tartottam, ez volt a vésztartalék, nem költhettük utazásra. De akkor hogy jutunk célba ingyen? Mondjuk, hogy átgyalogolunk a városon. Csakhogy San Dremo még Centrón is túl volt, alapjában már egészen a hegyeknél. Szóval, gyalog legalább egy hónapba telt volna, úgyhogy inkább felejtjük is el. Ami a buszt illeti, az ajtaja mellett felszerelt monszámlálónak van egy speciális seprűje, kifejezetten a fizetés nélkül felkúszni próbáló aprószegények távoltageására. Ha az ember maga utazik, akkor esetenként felkapaszkodhat a buszra kívülről, amikor a busz megáll, felmászik a kerékre, és betelepszik az abroncs belsejébe, de ha már hárman vagyunk, akkor ilyesmire gondolni sem érdemes. A metrónak lett volna a legtöbb értelme, de ki a fene tudja, hogy kell azt használni? Először meg kellene nézni a metróterképet, na, de ki tud egyáltalán olvasni? Usher tud, az igaz.

Usher lesben állt, amikor kijöttünk a templomból. Kis ruhacsomagok meg vizeszacskók voltak ránkiszíjazva, úgyhogy mindjárt tudta, valamire készülünk.

– Elmentek? – kérdezte.

– Prayer jogi egyetemre megy – feleltem, mert nem akartam összetörni a szívét.

– N-n-n-na... nahát... – mondta Usher.

– Úgy ám – mondtam erre én. – Na, akkor Prayer, köszönj el Ushertől, és természetesen köszönd meg neki, hogy annyiszor vigyázott rád!

Csakhogy Prayer meresztgetni kezdte rá a szemét, Usher egyből ledermedt, mint valami elütött állathulla, a szívem meg szinte összeomlott, mert tudtam, hogy mire megy ki a játék.

– Hé, hé! – mondta Prayer. – Nem kell ezt elsietni! Usher, ha akarod, akkor még egyszer utoljára örködhetsz körülöttem.

A szerencsétlen, fülig szerelmes flúgosnak esélye sem volt. Úgyhogy megindultunk hárman a Vigyük El Hajléktalan, Írástudatlan Nővéremet A Jogi Egyetemre küldetésre.

Dockseye metróállomásánál háromféle ajtó található. Jó messze, mindkét oldalon, kopott egynyolcados bejáratok állnak a magunkfajta apróknak, ezek harminccentisek, és csak két manmont kell fizetni. Valamivel beljebb sorakoznak a feleméretű ajtók, úgy egyhúszas magasságig, az alacsonyabb középszegényeknek, tíz manmonért már mehetnek is, köszönjük szépen. Középen aztán ott terpeszkednek a nagy, csillogó kétésfélszeres ajtók a nagyobb középszegények, és a legtöbb középgazdag méretében, ahol elegáns hölgyek meg tréningruhás urak sétálhatnak át a húszmanmonos jeggyel. Na, éspersze, ha kétésfélszeresnél is nagyobb az ember, akkor már nem is fér be a metróba, de ha valaki már olyan nagy, akkor nem is akarja bepréselni magát a járatokra mindenféle lúzerrel együtt, haneminkább a szélesúton zúg végig a megaverdáján.

Minden bejáratot padlótólplafonig érő duplaszárnyútolóajtók zárnak le, hogy az aprószegények ne tudjanak átfutni, ráadásul mindenféle szigorúképű monellenőrök járőröznek, kezükben seprűvel. Arról szó sem lehetett, hogy kifizessük a háromszor kétmanmonos jegyet. Szerencsére volt egy tervem!

– Szerencsére van egy tervem! – jelentettem ki, és ezzel kikocogtam a bejáraton át, utána végig a járdán, és Prayer meg Usher ott kocogtak velem együtt, és így kocogtunk vagy egy-két órán át, amíg el nem értük azt a helyet, ahol a szerelvények előbújnak a föld alól. És perszehogy itt-ott patkányméretű lyukakat találtunk a járdán is meg a kerítésen is, mert ezeken keresztül közlekedtek a patkányok.

Az ötletem abból állt, hogy kövessük a patkányokat, mert a patkányok folyton bejárnak a metróba, és nem fizetnek egyetlen manmont sem. Ráadásul nem kell tartani tőlük, mert hárman vagyunk, és ha szorosán együtt maradunk, akkor itt ma senki arcából se lakomáznak a dögök.

– Warner, borzalmas ötleteid vannak – lihegte Prayer mellett, de ennek ellenére véghezvittük. Átpréseltük magunkat a lyukakon, és megérkeztünk a sínek menti kavicsos sávra, aztán

megindultunk vissza, Dockseye metróállomása felé, és tudomást sem vettünk a kített táblákról, amivel a metró az aprószegényeket akarta riogatni, és amik kis pálcikaembereket ábrázolnak, amint éppen kilapítja őket egy szerelvény, vagy agyonüti őket valami földi áram, vagy persze patkányok martalékaúlnak. Az áramütésnek amúgy sem volt semmi értelme, hálahogy Usher velünk volt, mert el tudta olvasni a fontosabb szavakat.

– Azt m-m-mondja, hogy az a k-k-középső sín az – mutatott Usher egy kátrányszínű, végtelen rúdra a pálya közepén, gondolom, ha az ember hozzáér, akkor meghal.

Úgyhogy a pálya szélén maradtunk, jobb kezünket a fémsínre tettük, és Usher a bal kezét Prayer hátához érintette, Prayer meg az én hátamhoz érintette a saját bal kezét, én meg csak előrenyújtottam a kezem, és a teljes sötétben így követtük a föld alatt a síneket visszafelé, és meneteltünk vagy három-négy óra hosszat.

Zajos, sötét és végtelennek tűnő üggy volt. Jól hallottuk a patkányok motozását, ciccegését, de látni nem láttuk őket, kivéve, amikor jött egy szerelvény, és a fény már a kanyarból átszűrődött, és akkor aztán igen, ahogy valami biztonságos helyet kerestünk, hogy lelapuljunk, és megvárjuk, amíg a vonat elmegy, akkor mindig megjelent ugyanaz a kép: rengeteg bezsúfolódott patkány lapul és húzódozik a fénytől meg a morajtól a kivájt üregekben.

Amikor meg végre visszaértünk a dockseye-i állomásra, akkor nem találtunk semmi jó helyet arra, hogy kijöjjünk a sínek közül, és felmásszunk a peronra, ahol az emberek várakoztak. Vagyishogy nem volt sehosem egy létra, amin mondjuk még egy felirat is hirdette volna, hogy: Hejhó, Aprószegények, Itt Másszatok Fel, Egyébként Meg Gratulálunk, Hogy Idáig Élve Megúsztatok.

Úgyhogy egyszerűen egyenesen a szerelvényre másztunk fel. Még egyhelyben állt, de már türelmetlenül dudált, mint aki alig várja, hogy indulhasson, mi meg felváltva kapaszkodtunk

fel a kerekén, és mindenki képzelheti, hogy a kissé béna Usher ebben nem volt valami nagy szám, úgyhogy alpból nekem kellett felhúznom a kerékre, aztán valahogy átvonszolnom valami kábelen, és végül feltuszkoltam a kocsik közötti fém ütközőre.

Néhány megálló után kinyíltak az ajtók, bedübörgött rajtuk pár középszegény srác, mi meg követtük őket a szerelvény belsőjébe, és egy kedves, középgazdag öregúr a magazinja segítségével egyenként felrakott minket az ülésre, mert a kezével azért nem akart hozzánk érni, aztán még adott nekünk egy pár óriási cukorkát rágcsálni, az ülés meg boldogítóan puha volt, és igaz, hogy óriáspöcsizzadtságzaga volt, de mi a kimerültség miatt akkor is jólesően süppedtünk bele.

– Na, még ilyen borzalmat, ezután soha se hallgatok rád! – mondta Prayer, de az igazság akkor is az volt, hogy végre a jogi egyetem felé tartottunk, ráadásul Usher órákon át a tenyere alatt érezhette Prayer izzadt hátát, úgyhogy nekem elhiheted, életében nem volt még ilyen jó dolga.

ÁLOM

Usher vállalta az első őrszolgálatot, amíg Prayer meg én aludtunk. Azt álmodtam, hogy az egész vonat tele volt pihekönyű, korallszínű manmonbankókkal, és mi úgy ültünk bennük, mintha manmonnal töltött kádban fürdenénk.

– Nemvalamijó, hogy Ushert így elcsaltad velünk – mondtam Prayernek.

– Egyáltalán nem csaltam – válaszolta. – Magától is jönni akart.

– És gondolod, Usher magától is szívesen segít, hogy téged kiházásítsunk valaki teljesen mással, aki nem Usher? – kérdeztem erre én.

– Nem mehetek feleségül olyasvalakihez, aki még a nevem kezdőbetűjén sem képes túljutni, amikor meg akar szólítani – felelte Prayer.

– Azt a mindenit! – mondtam. – Hű, de szörnyű gonoszat szóltál!

– Csak vicceltem – mondta Prayer. – Bocsi. Kedvelem Ushert, oké? Idenézz, te is tudod, hogy nem hülye! Tuti, hogy tudja, mi a célunk ezzel az úttal.

– Hát, én különben is megmondom neki, és ha sírva elrohant, akkor arról te tehetsz – feleltem.

Ezután Prayer örködött, és Usher beleszundított az álomba. A manmonbankókat a mennyezet festék után kiáltó részeire tapasztottam, ott száradoztak.

– Usher, nem szívesen árulom el, de Prayer nem jogot tanulni megy a jogi egyetemre.

– Tudom – felelte, és az álomban nem is dadogott. – Prayer nem tud olvasni.

– Hogyószintelegyek, bevallom, ez a jogi egyetemre tartó út arról szól, hogy férjet találjunk neki – folytattam. – Egy jogi végzettségű férjet, elég manmonnal ahhoz, hogy Prayert és anyát felnagyíthassa.

– Tudom, hogy ez a terv – mondta Usher. – De bármi megeshet.

– Usher – mondtam erre én. – Ne hagyd, hogy a reménykedés elvegye az eszed!

– Bármi megtörténhet, ha elég jó hapsi leszek neki – mondta Usher, nekem meg a szívem majd megszakadt a szerencsétlen hülyéért.

A harmadik őrség az enyém volt, vártam, hogy bemondják San Dremót. Az öreg középgazdag pasas is ott ült még mindig.

– Elnézést – szólított meg a középgazdagok stílusában, mély, szenteskedő hangon.

Közel duplaméretű volt, és két teljes ülést elfoglalt.

– Elnézést – mondtam erre én, mert ugyan, mi más tehetne az ember, ha középgazdagokkal társalog, minthogy visszhangozza őket, és reménykedik, hogy elég udvariasnak hangzik.

– Csak azt szeretném mondani, hogy nagyon élveztem az álmodat – mondta. – Elszundítottam, és bevallom, egészen szépségtelt, sőt, megható volt.

– Megható, köszönöm – mondtam erre én.

– Szépségtelt, és hát... még egyszer... köszönöm. Mondd csak...

Ekkor rám mosolygott, de mosolya feszes volt a szánalomtól, vagy valami hasonlótól. Bőre a pálmafa árnyalatára emlékeztetett, itt-ott fekete és szürke foltokkal, a haja meg úgy ült a feje tetején, mint fák a hegycsúcson: a füléig ért, és ott megállt.

– Megkérdezhetem, hova igyekeztek? – próbált halkán beszélni.

– Igen, kérem – feleltem. – San Dremóba, a jogi egyetemre.

Erre csodálkozva szívott egyet az orrán, a szemöldöke meg a homlokáig futott.

– Nahát, ilyen egy véletlent! – mondta, merthogy ő pont arrafelé lakott, High Dremóban, és a metróállomástól akár el is vihetne minket.

– Nahát, nahát – bólogattam –, valóban, micsoda véletlen!

Felkeltettem Ushert és Prayert, és halkán mérlegelni kezdtük a dolgot, mertegyfelől ezzel jó sok időt megspórolnánk, másfelől meg vajon megbízhatunk-e benne, éspersze hogyan bízhatnánk, elég kedvesnek látszik, de mi van akkor, ha meg akar enni minket. Warner, hogy te mekkora hülye vagy, ilyesmi ma már nem történik, kezdjükazzal, hogy a középmeretűeknek sokkal jobb ennivalójuk van, mint az apróknak, sőtmitöbb, mi van, ha megkínál minket. Úgyhogy megmondtam a középgazdag öregnek, hogy az ajánlat jól hangzik, ő meg pár állomással később felnyalábolt minket, és belerakott füstszagú bőrtáskája egyik külső zsebébe. A zsebben még több cukorka hánykolódott meg magazinok, könyvek, palackok, hajlítható műanyag lapok, ezek talán képernyők vagy fényképezőgépek, vagy ilyesmik voltak, fogalmam sincs, mire valók.

Szóval, zötykölődtünk a táskában, kukucskáltunk kifelé a zseb pereme felett, miközben az öreg egy középszegény negyeden keresztül lépdelt, le-lebukott, hogy kerülje a boltok ponyvatetőit, a kézikocsikat meg bicikliket átlépte. Én igyekeztem kiszúrni a jogi egyetemet. Mások álmai alapján volt valami halvány elképzelésem, hogy nézhet ki, az épületei alapján régimódi

parthenónok, piramissal megfejelt kőkerítések lehettek. De sehol sem láttam ilyet, csak parkolók köré épített poros, kétszintes, középszegény házakat, kártyavárformájú hirdetőtáblákat a járdán meg összecukható székeket, amiket az öregnek mind kerülgetnie kellett.

Ez aztán egészen másféle vidék volt, mint Dockseye környéke, rengeteg üzlet, étterem, középpláza, a legtöbb fele- vagy középméretű. Kártyázó, vén középszegények feje felett húztunk el, akik játék közben levest ettek, ifjú, kivarrt nagymenők lelobbant feleskocsiknak dőlve szintén levest zabáltak, egy csapat vihogó alteres, színes hajú tini szintén levest evett, miafene van itt, Általános Nagy Levesevés?

A szemünk előtt emelkedő utcákon itt-ott megláttam egy-két igazi palotát is, ezek már a fák teteje fölé tornyosultak.

Aztán jobban is megnézhattük azokat a palotákat, amikor az öreg befordult az egyik széles, meredek útra, megindult dombnak felfelé, és igenhamar már csakis szuperápolat középgazdag házak tapadtak a sziklaoldalhoz, amiket egész erdők választottak el egymástól.

Egy idő múlva már nehéz volt nem azon aggódni, hogy vajon tényleg a jogi egyetem felé tartunk-e.

– Ó! – jelentettem ki végül. – Tudja, ezt a negyedet itt, San Dremóban úgy látszik, nem ismerem, lenne kedves megmondani, hol vagyunk, már megbocsásson, nem akarom megsérteni, vagyilyesmi!

– Nos, most High Dremóban járunk – magyarázta az öreg.

– Á! – próbáltam jelezni, hogy már értem, és közben mindhárman azon voltunk, hogy ne rémüljünk halálra. Pár perc múlva megintcsak megszólaltam:

– Az az igazság, nagyon kíváncsi vagyok, hogy innen pontosan milyen irányba is fekszik az egyetem, és tudja mit, ha jól meggondolom, most már talán gyalog is mehetnénk, vagyishát, hogysismondjam, éspersze, ha megengedi, kérem, köszönöm szépen.

– Nem, nem, dehogyis – mondta a pasas. – Már nem vagyunk messze. Itt nem tehetlek le benneteket egyébként sem.

Mentünk még vagy két-három kilométert.

– Akkor most a jogi egyetemre megyünk, vagy mi a fene van? – suttogta Prayer.

– Az az igazság, hogy kíváncsi vagyok, hogy vajon közeledünk-e a jogi egyetemhez, mert itt úgy látszik, csak magánházak meg erdők vannak – mondtam a pasasnak.

– Te igazán jó kis megfigyelő vagy – mormogta erre.

Fogalmam sem volt, hogy ez vajon mi a szart jelenthetett, úgyhogy csak ennyit mondtam:

– Köszönöm, maga szintén jó megfigyelő.

– Egy pillanatra haza kell ugranom, ha nem haragusztok – mondta az öreg.

Erre nem nagyon lehet mást mondani, minthogy persze, semmi gond, és tehetetlenül ide-oda zötyögtünk a táskájában, ahogy felrobogott hatalmas, tündérmesébe illő háza lépcsőjén.

ÉLNIVAGYHALNI

A ház szagától egyből belénk állt a frász. Művanília és citromfű illatát éreztük, aminek egyértelmű feladata az állati vizelet maró bűzének elnyomása volt. A hatalmas előtérben legalábbhat középszegény száguldozott legalábbhárom takarítótargoncában, emelőkosarakban, és létrákkal kúsztak fel a falakra meg az asztallapokra, hogy mindent áttöröljenek és megsúroljanak. A pasi felesége megjelent az egyik folyosón, nála is valami nagy lecsukható képernyős dolog volt, éppen lehajtotta.

A középgazdagoknak hatalmasnagy arcuk van, éséppenezért még akkor is rémisztőnek tűnnek, ha nem akarnak ijesztgetni. Ennek az asszonynak szúrós tekintete úgy dőftt át minket, mint a kés, és amikor kinyitotta a száját, a fogai fenyegetően meredeztek. De az egészbenalegszörnyűbb az volt, hogy karja közt egy bűdösnagy hiúzmacskát szorongatott, ölelgetett, az meg óriási, kiéhezett, fekete szemmel bámult ránk.

– Hát ez remek! – bömbölte a nő. – Vendégeket hoztál, mi?

– Fuvar kellett nekik a jogi egyetemre – védekezett a hapsi.

– Grant, először is, szerinted mekkora ennek a valószínűsége? – kérdezte a Grant nevű pasi felesége. – Hiszen még olvasni sem tudnak.

Usher igenis szuperjól tud olvasni! – kiálthattam volna, ha a félelemtől nem szorult volna össze a torkom.

– Mikor lesz vacsora? – kérdezte Grant.

– Nemrég tettem be a sütőbe egy pelikánt, úgyhogy talán két, két és fél óra múlva – felelte Grant felesége.

– Remek – mondta erre Grant. – Addig lent leszek.

– Ööö... tisztelettel kérem – szólaltam meg én. – Az százszázalékig rendben van, ha nem visz el minket a jogi egyetemre, csak lenne kedves akkor kivinni minket a házból, és megmutatni a helyes irányt, hogy el tudjunk kocogni arrafelé, és nagyon-nagyon köszönjük!

– Hátpersze, hátpersze, hogyan tenném meg! – mondta Grant, közben kinyitott egy ajtót, majd bezárta, hogy a hiúzmacska nem tudjon utánunk jönni, és megindult lefelé egy lépcsőn, valami festékszagú alagsorba. – De előbb engedjétek meg, hogy megkínáljalak benneteket valamivel. Ivóvízzel esetleg? Vagy inkább fürödnétek?

Elmondanám, hogy az ember sosem utasítja vissza, ha a középgazdagok tiszta, steril vizével kínálják.

Grant kis kupicákat adott, mi meg álltunk ott a mosogatókagyló peremén, és csak töltöttük, hörpöltük magunkba a vizet, a villanyégők zümmögtek, és mi meg csak bámultuk a nagy, barlangszerű szuterént, a hegyeket meg a fejősteheneket.

Persze nem igazi hegyek meg fejőstehenek voltak. Festett utánzatok gipszből meg műanyagból. Az egész szuterént elborították a terepasztalok, rajtuk idétlen, kézzel készített tájak meg aprószegények figurái. De ezek még nálunk is aprószegényebbek voltak, pedig mint tudjuk, ez lehetetlen. Egérméretűek, akikhez képest mi kétszer, háromszor is nagyobbak voltunk. Az asztal teteje alapján egy sziget volt, városok nélkül, viszont legalább egy tucat gazdasággal, ahol enyvtől ragacos teheneket és birkákat tenyésztettek, meg volt még két kósza síelő, akik egy kósza medve elől menekültek.

A gazdaságokat vasúti sínek kötötték össze, mert gondolom az emberek ahhoz is lusták voltak, hogy megtegyenek egy ötperces gyalogutat, és ekkor Grant egy pár élénkszínű vagonot tett a sínekre, és lényegében végül kiderült, hogy az egészben valahogy a vonat a lényeg.

– Ez az én hobbim, szinte már szenvedély, egy picikét talán túlzásba is viszem, nem is tudom, talán azt hiszitek, hogy bolondság – mondta Grant.

Ekkor Prayer is megszólalt, és akkor még nem tudtam, de az a Prayer szólalt meg, akit később folyton ilyennek hallhattunk, és igen hamar meg is utáltunk, az a Prayer, aki Alapból Minde nért Rajong, Amit Egy Gazdag Pasi Tesz.

– Egyáltalán nem gondolom, hogy bolondság lenne – mondta –, sőt inkább az ellenkezője, úgy értem, nagyon is ügyes. Lehetséges lenne, hogy ezt az egészet mind maga csinálta?

– Hát... ööö... tudod, hát igen, én... – vallotta be Grant, és a boldogságtól egészen lilára pirult a szakálla alatt.

Az utolsó vonatot is felrakta a sínre, aztán megnyomott valamit a képernyőn, és a vonatok egy rándulással felébredtek, gurulni kezdtek a Hegyesvölgyesfejőstehénsziget körül, mi meg egy jó ideig csak bámultuk őket.

Hogy a pasi örüljön, Prayer hozzáfűzéseket tett ahhoz, ami a szemünk előtt zajlott.

– Ott a piros vonat, megint bemegy az alagútba – mondta Prayer.

– Most meg kijön, pont olyan gyorsan, mint ahogy bement!

– De most le kellene lassítani, mert jön egy kanyar – mondta. Közben hallottuk, hogy a hiúzmacska az alagsor ajtajánál nyivákol és kapar. Usher egyértelműen közel állt ahhoz, hogy bevizeljen, én szintúgy.

– Jól mulattok? – kérdezte végül Grant.

– De még mennyire! – felelte Prayer.

– Megkérhetlek valamire? – érdeklődött Grant.

– Bármit kérhet, persze! – mondta Prayer.

– Mondd csak, lenne kedvetek utazgatni egy kicsit?

Összenéztünk, és féltünk bármit is mondani, de hát mi a fe-
néről beszél, amikor kizárt, hogy bármelyik kocsiba is befér-
nénk.

– Megmondom, hogy képzelem – folytatta Grant. – Na-
gyon szeretem filmezni, ahogy a timéretű emberek beutazzák
az egész vidéket. Igazi öröömre szolgál, és a filmek meglepően
jól sikerülnek, komolyan! Még esetleg kaphattok pár sor szöve-
get is, ezeket mondhatnátok egymásnak közben.

Erre sem szóltunk semmit.

Grant pedig megköszöri a torkát, és azt mondta:

– Arra gondoltam, cserébe, hogy elviszlek benneteket a jogi
egyetemre, meg vizet adok nektek, meg még esetleg egy kis fi-
nom sült pelikánt is vacsorára, ez igazán nem nagy dolog len-
ne... cserébe.

– Igazán nem nagy dolog, vagy lehet, hogy netán gyerekrab-
lás van itt folyamatban? – mondtam erre én.

– Warner! – pisszent rám Prayer. – Fogd be!

Grant csak hallgatott. Aztán búbánatosan megszólalt:

– Meg kell mondanom, ez fáj. Mintha képes lennék olyas-
mire.

– Mr. Grant – szólalt meg Prayer –, a testvérem udvariatla-
nul és borzalmasan viselkedett, később majd még felpofozom
azt az ostoba képét. De azért pánikol ennyire, mert manmon-
kereső állásunk van a jogi egyetem, és azon aggódik, hogy eset-
leg elkésünk.

Grant erre összeráncolta a szemöldökét, és úgy bólogatott,
mintha olyasmire emlékeztettük volna, amire nem szívesen
gondol.

– Úgyhogy azt szeretnénk kérdezni – folytatta Prayer –, hogy
tudna-e fizetni néhány manmont ezért a filmezésért? Mert azt
hiszem, akkor mindjárt más lenne a dolog.

Grant erre mély levegőt vett, aztán meg legalább egy hektó forró, bűzös levegőt fúj ki magából, az ajka meg közben fodrozódott, mint a szélfúttá víz, mintha azt mondaná: *tejjég, ti aztán megnehezítitek a dolgomat!*

– Fejenként tíz manmon – szólaltam meg én.

– Hát jó! – egyezett bele Grant. – Összesen akkor harminc? Rendben, semmi gond. Ez aztán remek! Akkor zuhanyozzatok le, és vegyétek fel a jelmezeket!

Prayer kapta a hercegnőruhát, én a katonai egyenruhát, Usher meg a japán köntöst. Az én ruhám anyaga olyan durva volt, mintha fakéregből varrták volna.

– Basszus, ez aztán viszket meg szúr! – mondtam.

– Alig tudok mozogni – panaszkodott Prayer.

– Az enyém egészen finom – szólalt meg Usher. Az ő köntöse selyemből készült, jól is nézett ki, csak egy kicsit túl nagy volt neki, és a lába körül szétterülve beborította a földet.

– Mi is kaphatnánk olyan ruhát, mint Usher? – kérdeztem, de Grant azt mondta, hogy nem.

– Akkor l-l-l-legalább, hadd cs-cs-cseréljek P-p-prayerrel – mondta Usher, de Grant erre is azt mondta, hogy nem lehet.

– Kell egy hercegnő, és az Prayer lesz – magyarázta Grant. Ahogy már mondtam, ahhoz túl nagyok voltunk, hogy utasként beülhessünk a kocsikba, úgyhogy hol a tetejükön kuporogtunk, hol meg bepréseltük magunkat a nyitott tehervagonokba.

– Megengeded? – kérdezte Grant, azzal felemelte Ushert, és hüvelykujjával bepaszírozta az egyik tehervagonba.

– Ótejóg, kérem, legyen óvatosabb! – kiáltottam erre.

Prayer kapta a legtöbb szöveget. Főleg olyanokat, hogy: „Mily kellemes nap a régi bajor vonalon való utazgatáshoz!”

Meg: „Ah, vajh’ ki vár rám az állomáson? No, de ilyet, maga a tiszteletes úr!”

Mivel én voltam a katona, nekem mutatványozni kellett. A mutatványok nagy részében az alagút is szerepelt. Az egyiknél

például a vonat befelé száguld az alagútba, nekem a szerelvény tetején kell ordítva rohannom az elejétől a végére, de persze nem vagyok elég gyors, a hegy meg lepofoz a vonat tetejéről.

Ushernek nem volt erőssége a szöveg, ezért aztán Grant előhozott pár piros szemű, fehér patkányt, beültette őket a tehergagonba, és Usher úgy tett, mintha kártyázna velük.

– Teljesen szelídek, és még soha senkit nem bántottak – magyarázta Grant az izzadó, levegő után kapkodó Ushernek.

Aztán Grant leszedte a tetőt néhány személykocsiról, és azt mondta nekem meg Prayernek, hogy préseljük be magunkat, és feküdjünk le bennük. Ez aztán nemvoltvalamijó. Úgy összelapultunk, mint egy túlszűk koporsóban, az apró ülések belevájtak a bőrünkbe, arcunkba, deamialegrosszabb volt, hogy meg sem tudtunk moccanni, mert Grant visszarakta a tetőt, és addig préselte lefelé, amíg a helyére nem kattant.

Szörnyek módjára zúgtunk végig a síneken, képtelenek voltunk mozogni, és csak arra figyeltünk, nehogy elhányjuk magunkat.

– Azt hiszem, közeledik a megálló – mondtam én, közben az arcom teljesen kilapult az ablaküvegen.

– Nahát, kedves hadnagy úr, micsoda véletlen! – motyogta Prayer.

– Megismételnéd ezt még egyszer, egy kicsit hangosabban és tisztábban? – kérte Grant.

– NAHÁT HADNAGY ÚR – rikoltotta Prayer. – MICSODA VÉLETLEN!

Ez csak még bizarabb lett, amikor Grant kivette Prayert a kocsiból, megkötözte egy zsineggel, majd a sínekre fektette, engem meg közben a vonatban hagyott.

– Na, most, miközben a vonat közeleg, a hercegnő szabadulni próbál, de nem túl erősen, hasson úgy, mintha nem tudna menekülni és te meg dörzsölgesd a tenyered, és kacagj ördögien gonoszul, miközben a vonat egyre jön! – mondta Grant

Ushernek. – Így ni: OH, HA HA HA HA! ÚGY, ÚGY! OH, HA HA HA HA HA HA! Így valahogy.

De Usher nem volt hajlandó ördögi kacajt hallatni, nem is tudott volna, de nem is akart, ehelyett nagy pánikban botorkált a sínek között Prayer előtt, karjával hadonászva, hogy az engem hurcoló vonat először őt végezze ki.

– Ez a jelenet roppant fontos, sőtmitőbb, úgy is mondhatnám kulcsfontosságú! – zsörtölődött Grant. – Csak egyetlen felvétel erejéig, megtennéd, ahogy megcsinálod, amit kértem?

De nem! Usher mindössze kétségbeesetten rázta a fejét, és kitárt karokkal, zombimódra állt a síneken.

– Az isten szerelmére, ne gondold, hogy hagyom, hogy a vonat elgázolja! – fújtatott Grant. – Különben is pihekönnyű megműanyag, és nem is mozog gyorsan, mármint a legrosszabb esetben, szóval aggodalomra nincs ok.

Szerencsénkre Grant felesége ekkor kinyitotta a lépcső tetején az ajtót, és lekiáltott:

– Grant, vacsora!

Szerencsétlenségünkre viszont, amint az ajtó kinyílt, az eszeveszett hiúzmacska lezúdult a lépcsőn, mintha ketrecből szabadult volna, és a nyávogó gyilkos hamarabb fenn volt az terepasztalon, mint Grant elkaphatta volna, de aztán felemelte, a macska meg karmolt és vergődött, mi meg mi mást tehattünk, csak bámultuk és sikítoztunk.

A vacsoránál megismerkedtünk Grant gyerekeivel, volt egy Prayer korú fia meg egy velem egyidős lánya. A fiú tudomást sem vett rólunk. A lány neve Willow volt, és csak arra vágyott, hogy mielőbb tűnjünk el, így hát ő volt a legjobb reményünk arra, hogy valahogy megszabaduljunk innen.

– Apa! Ezek nem is akarnak itt lenni – mondta Willow.

– Nem gondolod, hogy megérdemelnek legalább egy tál ételt, kicsim? – kérdezte Grant.

– Te úristen! Te semmit sem értesz – mondta a lány.

– De tudod, nem árt néha olyan embereket is megismerni, akik mások, mint mi – mondta erre Grant.

– Fúúúúúúúúúú! – felelte erre Willow.

Mipersze az asztal tetején, egy nagy tányér körül ültünk, mintha egy gyerekmedence partjára tettek volna le minket. A pelikánhús meg a brokkoli sós volt, és úszott a vajban, úgy-hogy elég nehéz volt megenni. Grant apró szeleteket vágott nekünk, de attól még mindig mind a tíz ujjunkkal markolni kellett a húst, az meg folyton kicsúszott a kezünk közül, vissza a tányérba, néha meg végigszánkázott az asztalon, mint egy jetski.

– Az étel szuperjó, és áldás számunkra, hogy itt ehetünk – jelentette ki Prayer.

Prayer Grant fia mellett ült. A fiú neve Megintgrant volt.

– Megintgrant, te jársz iskolába? – kérdezte Prayer.

– Ühüm – horkantotta Megintgrant.

– Hú, az aztán csodatelt lehet, te nagyon okosnak látszol! – lelkesedett Prayer. – Na, és mit tanulsz?

Közben nagy érdeklődő szemeket meregetett rá, és megpróbált annyira előkelően enni, amennyire csak tudott, kizárólag az ujjá hegyével és a körmével érintve az ételt. Usher felé lestem, és láttam, hogy az arca elsötétült, de tartotta magát.

– Hát még csak tizedikes vagyok, úgyhogy tudod, még minden tárgyat tanulnom kell – felelte Megintgrant, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy Prayer tudja, miről beszél.

– Biztosan szuperokos vagy, ha mindent tárgyat tanulsz, és azt mondod, már tíz éve? – ámuldozott Prayer.

– Anya! – szólalt meg Willow könyörgő tekintettel. De Willow anyja nem vett róla tudomást, összeráncolt homlokkal meredt a tányérjára.

Néma csendben ettünk. Egy kupica kicsúszott Usher záiros ujjai közül, és a víz az abroszra ömlött.

– És mit szeretnél majd tanulni? Jogot esetleg? – kérdezte Prayer Megintgrantet.

– Ezt én nem bírom tovább – szólalt meg Willow, és felállt.
– Végeztem.

– Ugyan már, angyalom! – mondta Grant.

– Apa, annyi dolgom van, és ez az egész meg olyan bizarr és zűrös – mondta Willow, azzal szupergyorsan kiviharzott az ebédlőből.

– Elnézéseket kérem – mondta Grant. – Az ő korában a lányok már csak ilyenek.

Megintgrant újra horkantott egyet, de én észrevettem, hogy párszor rá-rálesett Prayerre, aki szintén megláthatta, mert minden ok nélkül elkezdte dobálni meg hátravetni a haját, mint egy ideges telivér.

Mire befejeztük a vacsorát, már besötétedett, és Grant felajánlotta, hogy az alagsorban alhatnánk, és majd másnap reggel bevisz minket a jogi egyetemre. Nekem a hiúzmacska miatt nem nagyon tetszett az ötlet. De Prayer és Usher leszavaztak.

Grant, arra az esetre, ha szükségünk lenne rá, a mosogató mellé ágyazott nekünk néhány párnával, meg asztalkendővel, én meg Usher a kagyló egyik oldalán, Prayer meg a másikon, és Grant selyemkimonókat is adott, hogy abban aludjunk, és a tézőm meg én most először aludtunk igazi otthonban, miótahát a miénket eltaposták.

ÁLOM

Kicsit dühömben, kicsit meg felvágásból is azt álmodtam, hogy High Dremo dombja sípálya, amely saját csúcsába kanyarodik vissza, kicsit úgy, mint Grant bárgyú vasútja, és az embernek egyfolytában síelni kellett, ha el akart menekülni a kósza, hiúzfejű, lomhán ballagó medvék elől. Úgyhogy mindenki vég nélkül száguldott lefelé, én meg Usher meg a kósza középgazdag népek, és időnként valaki nekirohant egy háznak vagy egy frissen festett papírmasé kupacnak, és akkor valamelyik hiúzmedve elkapta, és bepaszírozta a földbe, aztán ráült, és úgy kilapította, mint egy jól bepattintott vonattető.

Felettünk még az égen is vonatok kígyóztak, tekeregtek, csavarodtak és nyelték el egymás, mint megannyi alagút. Szóval, ettől az egész némileg rusnyatáj lett, és reménytelen volt, hogy ezzel sikerül megüzenni Grantnek, hogy: *figyu, én aztán nem élveztem azt a vonatozós dolgot.*

Csakhogy Grant egyszercsak mellém csusszant, és látszott, hogy semmit sem fog az egészből:

– Megható, hogy így megihlettelek – mondta tagolatlanul, mert álmában az ember nem tehetett mást, kinyitotta a száját, és remélte, hogy a szavak majdcsak kipottyannak rajta valahogy.

– Semmi gond – mondtam erre én.
– Megható, hogy így megihlettek – mondta megint, mert a tehetségtelen álmodók csak kínosan újramegújra ismételtetik ugyanazt.

– Remek – mondtam, és felgyorsítottam.
– Megihlettek, te rendkívüli fiú! – próbált még utánam kiáltani.

– Kösz! – mondtam, és végre lehagytam.
– Különös, különös fiú – mondta Grant, közben elbotlott a tehénfigurákban, a hiúzmedvék meg bekerítették.

– Azokkal vigyázzon! – kiáltottam.
Az égvonatokat egyenként földi lyukakba bújttattam, vadul vonaglottak, vergődtek, miközben még több álmodó karambolozott.

Ekkor kapott el Usher.
– Azt hiszem, Prayer épp Megintgranttel beszélget – mondta nekem.

– Miből gondolkod? – kérdeztem.
– Hát, tudom, mert láttam, hogy egy házban beszélgetnek – mondta Usher.

– Ó! – mondtam erre én.
– És igazából beszélgetésnél többről van szó – tette hozzá Usher.

– Uff! – mondtam erre én.
– Sőt, leginkább nem is nagyon beszélgetnek – mondta Usher.

– Értem.

Álomban természetesen nem lehet igaziból ketyyinteni, de azt lehet, hogy az ember bizonyos meztelen testrészeit, vagy akár a teljesen meztelen testét mutogatja, és fogdossa magát vagy táncol, vagy mindenféle kemény tárgyhoz dörzsöli az ágyékát, vagy mittudomén, mit csinál, amivel felhúzza a másikat, erre a másik is masszírozni kezdi magát, így aztán közösen létrehoz-

nak valami szexes, ragacsos kettyálmot. Naés Usher azt akarta elmondani, hogy Prayer meg Megintgrant valami ilyesmiben mesterkedtek. Szóval, Prayer élnivagyhalniteste pontosan ezen ügködött a mosdókagyló másik oldalán, és ebbe elég szörnyű volt belegendolni, én meg nem tehettem róla, elkezdtem álmodni, hogy a hó sáros latyakká változik, és ettől a középgazdagok méginkább lelassulnak, és még többet karamboloznak, satöbb több többi.

– Sajnálom, hogy látnod kellett ezt, Usher – mondtam. – De el kell ismernem, mégjobban sajnálom, hogy elmondtad.

A domboldal itt hurkot vetett, és én megint közeledtem Granthez. Grant bukdácsolt és hadonászott, mert tartani akarta a sebességemet, én meg nem tudtam elhúzni mellette a mély, ragacsos, sáros latyakban.

– Rendkívüli fiú, milyen munkát kaptál a jogi egyetemen? – kérdezte Grant.

Ez a kényelmes életet élő, középgazdag balfék elrabolt minket, aztán kisvonatba préselt, mindenféle nyavalyás állattal kellett megküzdenünk miatta, most meg Prayer álmokettyint a fiával, abban az örült reményben, hogy egy nap a srác majd elveszi. Egyszerűen képtelen voltam tovább bájologni.

– Nincs munkám – feleltem. – Látnivaló, hogy semmiféle munkám sincs. Egyikünknek sincs. Aprószegények vagyunk. Túl kicsik vagyunk ahhoz, hogy igazi munkánk legyen. A szemétből szedjük ki az ennivalónkat, szemétből építünk magunknak házat, mindenféle szemetet próbálunk meg eladni egymásnak, aztán kirabolnak minket, és ebből nincs kiút.

– Különös, különös fiú – mondta ez a kretén, aki még csak álmodni sem tudott rendesen. – Milyen munkát végzel a jogi egyetemen a manmonért?

– Idehallgass, te balfácán! – mondtam, és közben szteppeltem egy kicsit, hogy a hapsi síléceit fogva tartó, száradó betonlatyak felett maradjak. – Tudom, hogy nem félsz tőlem. De ez a te nagyon nagy tévedésed. Egy szép napon hatalmasra nővök.

Olyan nagygazdag leszek, hogy letaposom a háztetődet. Lehajolok, és ezt az egész idióta környéket a nyelvemmel seprem le a domboldalról!

– Warner, talán jobb lenne, ha kicsit lehiggadnál – szólalt meg Usher.

A száradó talaj repedezni kezdett a felszín alatt féregként tekerdő vonatoktól.

– Van néhány barátom, aki a jogi egyetemen tanít – mondta a mégfélniishülye Grant. Végre, a sok szomorúság hatására, az álma erősödni, tisztulni kezdett. – Be kell, hogy mutassalak nekik. Mit is mondtál az előbb? És ami azt illeti, mi történik a síléceimmal?

Tejóég, hiúzmedvék kellene ide, hogy elkapják, és megetessem velük ezt a pasit?

– Ez az álom most már piszkosul elvadult – mondta Grant. – Egész kis vadóc elméd van.

Ekkor megjelent Willow, bömbölve zúdult lefelé a domboldalon, és énbizony egy kicsit élveztem is, hogy milyen dühös. Na jó, talán nemiskicsit.

– Ez az álom rohadt nagy gáz, gyűlöllek, és ötpercet kapsz, hogy felkelj, és elhúzz a házunkból! – mondta nekem.

– Klassz kis fenyegetés – mondtam erre én.

– Teúrísten, nem viccelek! – mondta Willow. – Most felébrsztem magam, lemegyek a pincébe, kinyitom az alagsor ajtaját, és Keksztragyors végre kikergethet onnan benneteket vagy kibelezhet, vagy tesz, amit akar.

Ahogy ezt meghallottam, váratlanul leálltam a szteppeléssel. A talaj elkapta a lábamat, és nem eresztette.

A rémálom akkor jön, amikor az ember nem képes uralni az álmát. Velem nem gyakran fordul elő, de ebben a pillanatban bizony ez történt.

– Oké – mondtam. – Csak egy pillanat! Nem gondolod, hogy ezzel talán kicsit túlságosan is megbüntetsz egy rossz álmot, ami talán nem is olyan nagyon rossz, csak vad meg őrült?

– Nem rólad van szó, te hülye, hanem a cafka nővéredről – mondta Willow, és érezhető volt, hogy tényleg dühös, nem csak egyszerűen undok. – A hányinger nővéred kettýálomba merült az idióta tesómmal! Úristen! Hát azt képzeled, méltó rá, hogy egyáltalán szóba álljon veled? Nahát nem!

A talaj szörnyúségesen cuppogott körülöttem, Willow meg nem volt hajlandó elhallgatni:

– Még csak beszélniük sincs miről – szónokolt Willow –, úgyhogy a csaj mást sem csinál, csak rámászik, mintha akár egy csepp esélye is lenne, hogy a tesóm reggel még emlékezni fog rá, amiről persze szó sincs, én meg mindjárt kitacsolok, ha csak rágondolok, hogy idekerült a házunkba, és kettýálomba kezdett a tesómmal, mintha azt képzelné, hogy egyáltalán ugyanabban a világegyetemben léteznek, te jóisten, ez olyan gusztustalan és kínos, hogyha nem törsz ki egy ablakot, és nem tűntök el innen öt percen belül, akkor máris rátok ereszttem Keksztragyorst, apának meg majd azt mondom, hogy magától nyitotta ki az ajtót, mert tényleg már, szerintem ettől neked is hánynod kellene, de gondolom, ha valaki aprószegény, akkor még az sem érdekli, ha a saját idióta családja valami undorító és szájalmas dolgot követ el. – Egészen úgy látszott, mintha valójában nem is akarná, hogy eltűnjek, mármint abból ítélve, hogy megállás nélkül járt a szája, na de mindegy, végre kiszabadítottam a lábamat, csináltam egy hátraszaltót, lebuktam a föld alá, ezzel megszüntettem álomlényemet, hogy felébredjek.